

запровадження повсюдності місцевого самоврядування, для чого провести розмежування між землями державної та комунальної власності;

оптимізація територіальної основи самоврядування на всіх рівнях для визначення їхньої компетенції;

організація матеріально-фінансового забезпечення самоврядування на регіональному рівні у відповідності до європейських стандартів;

забезпечення громадської участі у вирішенні питань регіонального значення та створення системи демократичного самоврядування.

Державі необхідно зберегти за собою політичні функції, передаючи на місця контроль за економікою, соціальною і культурною сферами. Саме таким чином Франція за декілька років перетворилася з держави з високим рівнем централізації влади на країну з розвинутою системою місцевого самоврядування і мінімальним втручанням держави в справи адміністративно-територіальних одиниць.

Список використаних джерел:

1. Штуарін С. Європейські стандарти місцевого самоврядування: синтез понять та критерії оцінки ефективності / С. Штуарін [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.academia.edu/>

2. Загальна декларація прав людини : міжнародний документ від 10 грудня 1948 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : – http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_015?test=Up9MF3o6ftCNx/2ZiWtNXUEH14H.s80msh8fe6

3. Європейська хартія місцевого самоврядування : міжнародний документ від 15 жовтня 1985 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_036

4. Якимчук Н. Я. Фінансові основи місцевого самоврядування: стан конституційно-правового закріплення в Україні та зарубіжних країнах / Н. Я. Якимчук. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.naukovipraci.nuoua.od.ua/arhiv/tom13/31.pdf>

5. Зайцева І. Удосконалення кадрового забезпечення місцевого самоврядування шляхом використання статутів територіальних громад / І. Зайцева [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [file:///C:/Users/1/Downloads/Vnadu_2010_4_9%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/1/Downloads/Vnadu_2010_4_9%20(1).pdf)

Теоретичне осмислення проблеми прогалин у праві, основних шляхів та способів їх усунення

Бакал А.А., студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Мозоль Н.І.*

Зміни в суспільно-політичному житті України, що відбулися з набуттям нею незалежності, поява нових економічних відносин, політична переорієнтація в умовах світової глобалізації та інтеграції, зумовили виникнення нових правовідносин в державі, оновлення всієї правової системи України. Проте, стрімкий розвиток суспільних відносин та швидкі темпи законотворчості, створили ситуації, за яких деякі відносини врегульовані неповно або взагалі не врегульовані чинним законодавством, що в науковій літературі отримало назву

«прогалини у праві». Прогалини у праві відкривають широкі можливості свавільного застосування закону, що особливо неприйнятне для України – держави романо-германської правової системи, основними рисами якої є нормативність, упорядкованість і структурованість джерел права, забезпеченість правилами юридичної техніки, що обумовлює необхідність наукових розробок в галузі правозастосування при неповному врегулюванні суспільних відносин, удосконалення способів подолання прогалин у праві.

Дослідження проблематики подолання прогалин у праві потребує комплексного підходу, врахування нових напрямів розвитку вітчизняної юридичної науки, з одночасним переосмисленням наукових поглядів минулого, висвітленням прикладних аспектів даного напрямку дослідження.

Право (об'єктивне) фіксує тільки певний стан суспільних відносин. Це пов'язано з тим, що правотворчість – достатньо формалізований, складний, тривалий процес. Внаслідок цього законодавчий орган не завжди встигає своєчасно зреагувати на зміни у сфері правового регулювання. Навіть найдосконаліша система права не може охопити всю різноманітність суспільних відносин, які потребують правового регулювання.

Суд, як і будь-який інший правозастосовний орган, у процесі подолання прогалин не створює нову норму права, він на основі діючого права створює індивідуальний припис – правило для даного випадку, завдяки якому й долається прогалина в законодавстві при вирішенні конкретної юридичної справи. У цьому полягає одна з найважливіших особливостей дії права за наявності прогалин у законодавстві. Юридичні норми тут безпосередньо не поширюються на фактичні обставини, хоча в цілому й охоплюють їх. Вони починають діяти лише з моменту видання компетентним органом правозастосовного акта, який містить індивідуальний припис з питання подолання прогалини. Лише в сукупності з індивідуальним приписом юридичні норми (норми-принципи) безпосередньо регламентують дані суспільні відносини.

Відомо, що реформування правової системи України на шляху до розбудови громадянського суспільства супроводжується значними змінами законодавства, прийняттям нових законодавчих актів, адже успішна реалізація глибоких політичних, економічних і соціальних реформ не можлива без відповідного законодавчого забезпечення. Втім стрімкий розвиток суспільних відносин та створення якісно нового законодавства часто зумовлює появу прогалин у правовому регулюванні, що спричинило складність охопити все різноманіття суспільного життя, впливом міжнародного права на суспільні відносини, обмеженістю прогностичної функції законодавця, а також великим масивом законодавства, яке внаслідок швидких темпів законотворчості, недосконалої юридичної техніки, часто буває неузгодженим, не гармонійним». Тому, більшість людей все частіше стикаються із

«прогальним» законодавством у різних сферах життя, нетиповими та спірними моментами. Ми живемо за ситуації, коли законодавчий орган, інші нормотворчі органи не встигають за швидкозмінними реаліями буття, що надзвичайно ускладнює, в першу чергу, здійснення підприємницької діяльності. Неврегульованість, невизначеність, суперечливість, іншими словами, прогалинність права нашої держави, на мій погляд, одна з істотних проблем періоду становлення і розвитку української державності.

Список використаних джерел

1. Калашник О.М. Прогалини в праві: юридична природа, їх ознаки та види / Калашник О.М. // Юрист України. – 2013.- № 1. – С. 36 – 42, – Бібліогр.: с. 41-42.

2. Рісний М.Б. Правозастосувальний розсуд(загальнотеоретичні аспекти): дис. Канд. юрид. наук/ Рісний Мирослав Богданович.-М. 2010- 93 с.

3. Спектор К. І. Прогалини в законодавстві і шляхи їх усунення: дис. канд. юрид. наук : 12.00.01 / Спектор Катерина Ільвіна. – М., 2012. – 127 с.

Удосконалення правового регулювання введення надзвичайного стану в Україні

Єзерський Д.О., здобувач кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

Державно-правовий режим надзвичайного стану виступає важливим елементом систем національної безпеки більшості країн світу. Його існування обумовлено можливістю виникнення різного роду надзвичайних ситуацій як соціально-економічного або політичного характеру, так і природного походження, що становлять небезпеку для значної кількості людей, загрозу конституційному ладу або самому існуванню держави.

Нормативно-правове закріплення режиму надзвичайного стану не передбачає обов'язковості його введення, проте є механізмом, який у разі потреби може бути застосований.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про правовий режим надзвичайного стану», надзвичайний стан – це особливий правовий режим, який може тимчасово вводитися в Україні чи в окремих її місцевостях при виникненні надзвичайних ситуацій техногенного або природного характеру не нижче загальнодержавного рівня, що призвели чи можуть призвести до людських і матеріальних втрат, створюють загрозу життю і здоров'ю громадян, або при спробі захоплення державної влади чи зміни конституційного ладу України шляхом насильства і передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню та органам місцевого самоврядування відповідно до цього Закону повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення безпеки і здоров'я громадян, нормального функціонування національної економіки, органів державної влади та